

Marius
Iordăchioaia

**JURNAL
DE TRESĂRIRI**

© Editura Theosis

www.theosis.ro

comenzi: office@theosis.ro

Tel: 0359/405594, 0746/792321

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IORDĂCHIOAIA, MARIUS

**Jurnal de tresăriri / Marius Iordăchioaia; pref.: Laurențiu
Dumitru. - Oradea: Theosis, 2011**

ISBN 978-606-92765-0-1

I. Dumitru, Laurențiu (pref.)

791.43(498)

Redactor: Virgil Baidoc

Tehnoredactare și coperta: Delia Nechita

Marius
Iordăchioaia

JURNAL
DE TRESĂRIRI

Theosis
Oradea, 2011

CUVÂNT ÎNAINTE

De când l-am descoperit pe blogul Oameni și demoni, sorb în doze mici din Marius Iordăchioaia. Cu uimire. Ca un convertit, rezonéz tainic cu fiecare vers și imagine, cu fiecare răsuflare dintre cuvintele ce le așterne pe hârtie cum puținii știu s-o face.

O poezie modernă și post-modernă, o proză înșirată pe etaje, cum se obișnuiește în timpurile noastre. Lirică urbană plină de colaje post-industriale și post-moderne, dar cu proiecție rupestră, la sentimentul primar. Dacă la mulți poeți nostalgia după paradisul pierdut este un mobil liric, iar căutarea lui Dumnezeu este invocată mai mult de dragul artei, pentru a bifa și registrul teologic-filozofic, la Marius Iordăchioaia veți găsi o poezie scrisă din urgențe spirituale, din nevoia de a mărturisi.

Un Țuțea redivivus într-un exercițiu liric și mistic de o voluptate greu de atins. O invazie de diurn, de urban, de cultură media, de tânguire, de mundan din care nu poți evada decât dacă găsești Ușa, Calea, Viața, Potirul. Cuvintele lui, pe alocuri bici, sunt greu de purtat. Ne lovesc și ne seacă, dar ne și mângâie și ne tămă-

duiesc. Ca un scăpat din Rai, autorul face un inventar al lucrurilor care îl înconjoară, se leapădă de ele și se pune pe tânjit. Există o acreală roditoare în fiecare poezie, ca a monahilor îndurerați de nebunia unei lumi în derivă.

Marius Iordăchioaia își vărsă sufletul pe hârtie ca-ntr-o spovadă publică, într-un exercițiu de sinceritate cum nu am mai întâlnit, invitându-ne tainic la o introspecție a propriilor noastre vieți și alegeri. Deși e la modă să fii auto-critic până la masochism, autorul nu o face din manierism, pentru că așa ar da bine, ci pentru că el nu poate fi altfel. Metafora, drogul tare al scriitorilor, este aici doar un vehicul pentru a descrie o stare a lucrurilor și un vehicul spre Hristos.

La urma urmei, ce așteptări poți avea de la un volum de poezie cu motto-ul năucitor, de o precizie filozofic-avocătească extraordinară: „Fără Hristos viața fiecăruia dintre noi e o crimă perfectă”?

Laurențiu Dumitru

Motto:

*Fără Hristos
viața fiecăruia dintre noi
e o crimă perfectă.*

cineva mă caută prin viața mea

cineva mă caută prin viața mea,
mă așteaptă la colțul fiecărui gând
pe calea cuvintelor în casa fiecărei fapte
iertând și vindecând totul neîncetat
altminteri viața mea s-ar opri
inima n-ar mai bate...

cineva umblă prin viața mea,
delicat și smerit ca însăși suflarea
așteptând să-L simt să-L aud să-L văd
să mă întorc o clipă cu toate simțurile în lăuntru
ca un orb gustând cu venele sângele din mine
să descopăr că are gust de lacrimi
iar cu ochii gustându-mi lacrimile
să simt gustul lor de Sânge

apoi fărămă cu fărămă adunând rămășițele cinei
ce neîncetat o frâng bătaile inimii
să aflu
gustul de dragoste al Vieții
care încă mă caută
prin viața mea...

inimă fugară

e noapte târziu. merge tăcut pe marginea
drumului
inima lui fugară îl trage spre câmp
tot mai departe
de șoseaua unde farurile mașinilor
orbesc sălbăticiunile și le strivesc de asfalt

căci tocmai a părăsit orașul
ale cărui lumini orbesc sufletele și le strivesc
în rumoarea ce face aerul
mai negru și mai dur ca asfaltul...

ar vrea să se odihnească... și iată
o troiță cu o candelă aprinsă!
își face cruce și se întinde alături
câteva lacrimi curg de pe obraz în iarbă
când
deodată

inima se desface ca un crin al Împărăției
și
ca în ziua Facerii lui câmpul
miroase copleșitor
a Dragoste...

ce este rugăciunea

a te ruga pentru cineva
înseamnă
a-i îmbrăca sufletul cu carnea ta
a-i încălzi inima cu suflarea ta
a-i hrăni ființa cu viața ta

a-l vizita în temnița sa lăuntrică

a-l găzdui peste noapte în inima ta...

a te ruga pentru cineva
înseamnă
a-i oferi lui Dumnezeu trupul
cu care
să-l poată iubi....

*Marius
Jordăchioaia*

atotputernicie

dragostea nu-i doar oarbă
ci și surdă, mută, paralică și leproasă...

în deplina ei dezgolire
dragostea e

Dumnezeu răstignit...

dragostea
e nemărginita neputință
căreia

nu-i rezistă nimeni...

pieta

mâini tremurătoare Îi coboară trupul
de pe lemn
și se face seară...

în această noapte întunericul
va veni
până la Cruce doar...

Fecioara își strânge la piept
Pruncul ucis...

Sângele Lui curge
prin inima ei
în trupurile
celor morți....

*Marius
Jordăchioaia*

pustnicie

pustnici sunt cei care
se retrag în adâncul inimii lor
până unde
se aude doar plânsul fără sunet
al minții...

în liniștea de acolo

oprindu-se

intră

în altă
Inimă....

cărturarul

de când se știe
cotrobăie într-una
în inima lui
o întoarce pe toate fețele
căutând
semnătura Ziditorului...

și iată
în colțul cel mai de jos
o cicatrice
pe care plimbându-și degetele

sufletul lui orb
lasă în urmă

o mulțime
de ochi deschiși....

*Marius
Jordăchioaia*

odihnă

dintr-odată nu mai e nevoie
de conversație, gesturi, grimase
de cunoștințe și amintiri comune

de tot acel efort
al oamenilor așezați pe băncile de lemn

de a disimula
absența iubirii...

chiar și de ceea
ce numim în chip obișnuit „viață”
nu mai e nevoie

când trece
Dumnezeu
prin parc...

scrisoare către poet

*„Tristețea mea aude nenăscuții câini,
pe nenăscuții oameni cum îi latră.”*

(Nichita Stănescu)

tristețea mea e surdă domnule Nichita

poate de aceea nu mi-a prilejuit

un vers memorabil

ci

o întâlnire cu Dumnezeu...

poate de aceea pe dumneavoastră

dansând salomeic

tristețea

v-a îmbrățișat ca un giulgiu...

mie, Dumnezeu

mi-a înfipt degetele în urechi

ca niște piroane

în trupul tristeții

și o poruncă a strigat

ca o suliță

în coasta ei...

*Marius
Jordăchioaia*

umilenie

deși respir
dorm umblu pe stradă și gândesc
s-a sfârșit

deși
vorbesc ascult lucrez
mă bărbieresc
și tac îndelung în fața oglinzii
de fapt
s-a sfârșit;
da s-a sfârșit
s-a sfârșit demult

viața *mea* s-a sfârșit...

dar
am mai păstrat o vreme
gesturile ei cotidiene
ca să șterg discret cu ele
umbrele și petele
pe care le-a lăsat...

figuranții

s-au privit, s-au plăcut, au vorbit, au râs,
au dansat, au trăit
cu fervoarea aceluși videoclip pentru
supele instant
s-au mângâiat ca în reclama pentru
mâncarea de pisici
s-au sărutat demential ca în spot-ul
pentru ciocolată
și-au smuls hainele ca în reclama pentru
mașina de spălat ideală
s-au pierdut printre cearșafurile imaculate
de cel mai bun înălbitor...

Acum stau cu privirile goale pironite în
tavanul alb...
televizorul
le mestecă și le încălzește viața
apoi le-o scuipă fierbinte
înapoi
în piepturi...

se vor cuprinde în brațe
cu gesturi tot mai precise
și
cu trupurile lor
vor continua să sape
tot mai larg și mai adânc
mormântul
acestei lumi...

o crimă aproape perfectă

trăiesc în grabă
o viață de unică folosință
mai tot timpul în lumina moartă
a unui bec economic
mănânc mâncare falsă
beau apă clorurată
mă plimb pe străzile unei mari minciuni
alcătuită din
tot felul de ziduri
proptite în cuvinte mari...
muncesc în cadrul improvizației continue
iau leafă pe aportul adus la propășirea
relativității absolute
citesc sau văd un film de adormit
întrebările copiilor
și mă culc...
în fiecare noapte
îl visez pe Hristos
căutându-mă cu înfrigurare
prin grămada de pet-uri, cutii
de conserve aparate uzate bilete de troleibuz
ziare robinete cărți butoane sateliți scobitori
strigându-mă tot mai îndurerat și mai rănit
până-L pierd undeva în întunericul
care are nevoie de toate aceste lucruri
pentru a rămâne în noi...

.....

*Jurnal
de Fresării*

Dimineața
toate sunt la fel...
... cu excepția
unei mici pete de sânge pe pijama
care nu iese
decât cu
lacrimi...

copiii mlaștinei

s-au cunoscut în parcul de distracții al Mlaștinii
dintr-o privire s-au hotărât
să rămână împreună
pentru totdeauna

dragostea lor era copleșitoare
dragostea lor era minunată
dragostea lor avea milioane de culori
dragostea lor era un curier de florărie paradisia-
că:
brațele și inima fetei
mereu pline tot mai pline de flori....

dar
sub dulcea povară a iubirii
încet-încet
pe nesimțite
sub greutatea catifelată a mângâierilor și
apăsarea eterică a sărutărilor
ea se scufunda
cu un surâs
tot mai îndepărtat...

*Jurnal
De Fresării*

într-o zi el a rămas privind cu uimire
locul pustiu unde
până de curând
îl aștepta fericirea...
câteva
flori uscate pe jumătate acoperite de noroi:
tot ce mai rămăsese
din povestea lor...

a plecat în grabă spre parcul de distracții
cu buchetul pe care i-l adusese ei :
să caute
o altă fată...

nu, nu pentru că n-a iubit-o
nu
ci pentru că
pur și simplu aceasta e

legea Mlaștinii...

emoție de vară

„sunt mulțumit de viața mea!” spun unii
și nu pot să-i cred deși ei zâmbesc atât de siguri
mi-e cu neputință să-i cred

(asemenea
cei cu nemulțumiri și probleme mărunte
n-au nevoie de Hristos
pentru pricini atât de neînsemnate...)

inima mea e plină de durere amară
ascultându-i
sufletul meu e un strigăt mut
privindu-i
ce surâsuri de salon funerar le desenează
pe fețe mulțumirea lor

o, dacă ar începe să pipăie pielea catifelatei lor
fericiri
și ar apăsa un pic mai tare
ar simți Zidul
dacă ar închide televizorul
s-ar descoperi orbi

dacă și-ar lua căștile de pe urechi
i-ar asurzi glasul cumplinei lor singurățăți
și-ar întâlni acolo durerea din inima mea
pe care cu uimire ar resimți-o
mângâietoare
o boare de vânt ce-i ademenește
acolo
în adâncul nepervertit al inimii
în Maternitatea Adevărului
pe patul Crucii
unde trase de mâinile lui Iisus
în sfârșit s-ar naște
și sufletele acestor trupuri
care zac pe terase și beau
sub umbrele colorate din pahare colorate cu
paie colorate
diverse băuturi cu aromă „identic naturală”
de viață...

după avort

erau doi pe o bancă tăcuți și fumau
simțeau nevoia să se învăluie-n fum
erau două absențe care creșteau
și când genunchii li se-atingeau
din inimi cădeau fire albe de scrum...

apoi... el a desfăcut o sticlă de vin
ea... a început să plângă încetișor
fiecare se îmbăta cu ce mai putea
n-ajung țigările pentr-un omor
„totuși *acolo* cineva se zbătea... se zbătea!”
și o rană cosmică între ei se mărea
înlocuind deodată citadinul decor

cu un loc strâmt întunecos și hain
un pântec de fiară unde ei se iubeau
cu mâinile pătimaș apucând și rupând
cu gurile flămânde mușcând și sfărâmând
mădularele fragede... ale unui... *străin*...

.....

pe-o bancă doi tineri fumează și stau
cu ochii-n pământ suspină și beau
locul se umple de ură și chin
și plină cu strigăte e sticla de vin...

odată, pe-o bancă, doi tineri erau...

hanul de la marginea nopții

*„...că vine noaptea, când nimeni
nu poate să lucreze.” (Ioan 9, 4)*

pe stradă
oameni și demoni
printre frunzele moarte
ce cad frame by frame
trec
continuu
unii prin alții...

dacă strigi un om
vine un demon
dacă spui: „mamăăă, ce de draci...!”
vine ambulanța

dacă întinzi o mână
rămâi fără inimă

dacă vrei să iubești
intră toamna în tine ...

*Marius
Jordăchioaia*

așa că stai la fereastră și plângi
și-ți scrii strigătul pe geamul aburit
așteptând ca cei care
se simt împovărați și osteniți
de ei înșiși
să se oprească o clipă în fața bisericii
și să-L vadă

și
lăsându-i afară
pe demonii care nu-i pot urma *aici*
să intre și ei
în acest han
de la marginea
noptii...

oameni și frunze

a venit toamna
și se poartă privirile pierdute
a venit toamna
și-n lumina ei se pia
depresivii par oameni normali
a venit toamna
ca un bal mascat al deznădejzii
a venit toamna
și toată lumea inspiră
din punga ei de aurolac
dulcea coalescență
a melancoliei...

radioul împrăștie la nesfârșit umbra
aceluiiași refren
peste inimile înfrigurate:
e anotimpul poezilor
și al sinucigașilor
toți oamenii circulă spre moarte

*Marius
Jordăchioaia*

doar
pe bulevardul Nichita
numai un copil al străzii
tot șterge cu dosul mânecii
sticla unei icoane
de lacrimile toamnei
groase ca niște flegme
și se uită îndelung
în ochii lui Hristos
căutând un loc unde sufletul lui
să nu devină
o
frunză uscată...